

Pag-ampo diha sa Canyon

Ni Carsen K., edad 11, Utah, USA

Sa miaging tuig nag-hiking ko Suban sa akong papa ug igsoong lalaki. Miadto kami sulod gayud sa canyon. Misugod dayon kami sa pag-suhid sa usa ka agianan sa kilid. Nakakita mi og dagkong mga langub ug bantang nga mga tan-awanan. Nag-anam mi og saka pataas agi sa dali maligid nga mga bato ug tungason nga mga bungtod.

Pagkataud-taud hingpit na mi nga nahisalaag. Wala na mi masayud kon asa moagi padulong sa ubos sa canyon. Natangong mi sa baga nga kalibunan, wala na kakita sa tumoy ug ubos sa canyon. Misugod ko sa pagkahigawad. Wala ko masayud kon asa moadto, ug mao usab ang akong papa!

Nag-anam na sa pagkangitngit ug pagkabugnaw, ug layo pa kaayo aron makagawas mi sa canyon. Nasayud

ko nga ang Langitnong Amahan nasayud kon asa ang saktong agianan.

Miingon ko, “Kon gusto kita nga makagawas dinhi, kinahanglan kita nga mag-ampo!” Busa nangluhod kaming tulo aron mag-ampo, mihangyo sa Langitnong Amahan nga giyahan kami pagawas sa canyon.

Samtang nagsugod kami sa paglakaw, gibati nako nga kon makakita ko og tul-id nga taas nga kahoy, kinahanglan kong moliko padulong sa wala. Human ko moliko sa wala, akong nakita ang among sakyanan. Nasayud ko nga ang Langitnong Amahan mitabang kanamo nga makagawas sa canyon. Ang Langitnong Amahan mitubag sa among pag-ampo, ug nakagawas kami nga luwas—samtang padulong na sa pagsalop ang adlaw.

Mapasalamaton kaayo ko sa gahum sa pag-ampo ug sa pagpaminaw sa Langitnong Amahan. ■